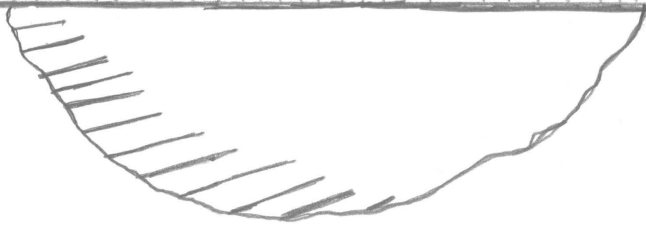

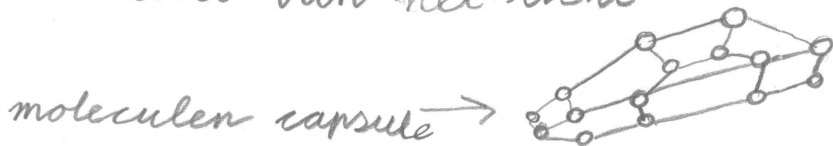

de formule
1
CAPSULE

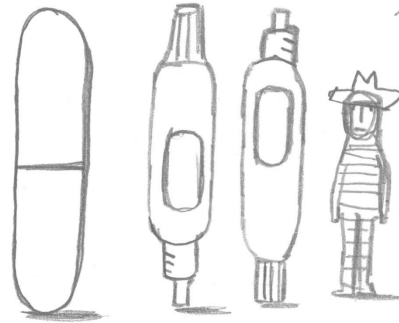

ontwerp van
MAX VAN MARS

de formule 1 capsule
heeft een gemiddelde
snelheid van het licht

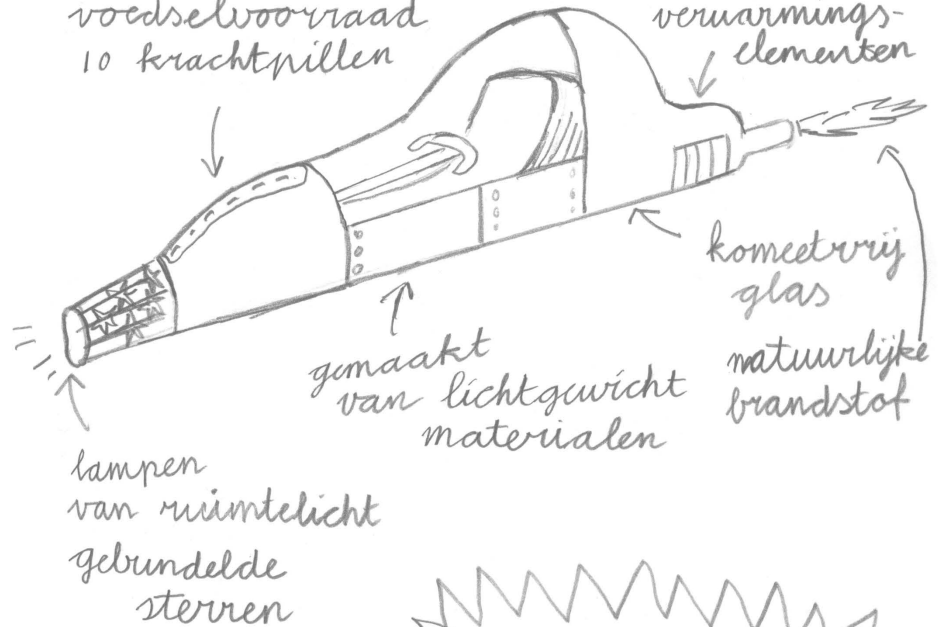
de formule ① capsule
is speciaal ontworpen
voor ① man van
Mars

① martiaan kan
recht op staan
zitten en slapen!

voedselvoorraad
10 krachtpillen

verwarmings-
elementen

gemaakt
van lichtgewicht
materialen

komeetvrij
glas
natuurlijke
brandstof

lampen
van ruimtelicht
gebundelde
sterren

milieuvriendelijk

Buitengewoon bijzonder buitenaards

Zijn verhaal had hij geschreven op een kladblok, maar dat kladblok was hij kwijt. Hij wist nog wel hoe het begon:

mijn naam is Max

schreef hij.

Zijn achternaam deed er eigenlijk niet toe, toch schreef hij erachter:

... van Mars

Max zuchtte. Eigenlijk had hij helemaal geen zin om opnieuw te beginnen.

Voor wie zou hij dit schrijven? Wie zou dit lezen? Geen mens. Behalve spion M.

Max schreef op de achterkant van het schrift:

Niemand zal dit ooit lezen!

Hij vroeg zich sowieso af of hij zijn verhaal misschien beter kon tekenen. Makkelijker ook.

Hij kon best goed planeten en ruimteschepen tekenen. Wezens, aliens, maar ook cowboys en indianen. Max draaide er zijn hand niet voor om.

Toch besloot hij verder te schrijven:

ik ben een jongen.

Een buitengewone jongen.

Bijzonder buitenaards.

Een zucht.

Het ergerde hem dat zelfs buitengewone bijzonder buitenaardse jongens naar school moeten.

Waarom? Dat was voor hem een vraag.

Max schudde zijn hoofd. Twee sprieten haar op zijn hoofd wiebelden mee.

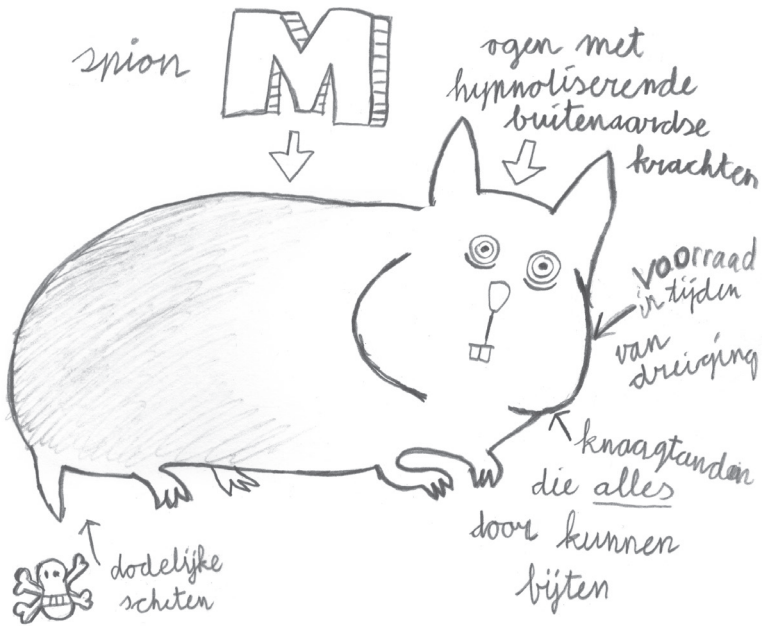
De signalen waren duidelijk.

Hij moest een antwoord krijgen op deze prangende vraag.

En wel nu.

Resoluut klapte hij zijn schrift dicht en pakte zijn cowboyhoed.

Hij kuste spion M. (die, vermomd als hamster, net op weg was de bureaulamp te beklimmen).

Max verliet de-plek-der-plekken. Zijn ruimte.
Zijn schip.

Voor anderen een doodgewoon schuurtje aan het einde van de tuin, voor Max een plek op aarde waar hij zijn buitengewone zelf kon zijn.

Met ferme stappen stak hij het tuinpad over en liep naar huis.

Daar waar twee aardse wezens, twee volwassen mensen, hun ochtendrituelen uitvoerden.

Het inruimen van de vaatwasser. Het drinken van koffie.

Het checken van mails. En dat alles tegelijk.

‘Opschieten, Max,’ bulderde de man, met resten scheerschuim achter zijn oren, waardoor het leek alsof er wit stoom uit kwam.

‘Niet treuzelen,’ kakelde de vrouw, met een kapsel dat leek op een ontplofte komeet.

Zijn ouders hadden stress. Bijna elke dag wanneer ze naar hun werk moesten. Maar dat was voor Max geen reden om zijn belangrijke vraag achterwege te laten. Hij besloot zijn waarom-moet-ik-naar-school-vraag dan ook maar meteen te lanceren.

‘Waarom moet een jongen zoals ik naar school?’ vroeg hij.

Zijn vader zette zijn kop koffie met een klap op tafel.

‘Niet weer, Max!’ zei hij boos. ‘We hebben deze discussie al zo vaak gevoerd!’

Zijn vader had gelijk. En Max wist ook precies hoe ‘deze discussie’ zou verlopen. Maar dat was voor hem geen reden zijn mond te houden.

Discussies kosten tijd. En tijd is een belangrijk ding. Bij alles. Alles wat je wél of niet leuk vindt.

Door deze discussie zou Max te laat op school komen.

TWEE AARDSE WEZENS

Dan zou er minder tijd overblijven om te werken.

Minder werken was leuk. Werken was niet leuk.

Dus vroeg Max door. ‘Wat is er op school dat belangrijk voor mij kan zijn?’

‘Je moet nog veel leren, Max,’ zei zijn vader, terwijl hij koffievlekken uit zijn pas-gestreekt-lichtblauwe-blouse probeerde te krijgen.

Max kende dit antwoord. Zijn vader gaf altijd hetzelfde antwoord. Daarom kwam Max altijd met dezelfde reactie.

‘Ik kan mezelf van alles leren,’ zei hij, ‘daarbij komt... ik weet al zoveel.’

Zijn vader lachte op een manier alsof Max nog van niets wist. Alsof hij pas net geland was op aarde!

Max haalde zijn schouders op. Bijna alle volwassenen waren zo. Sommige mensen werden wel ouder, maar niet wijzer. Ze wisten blijkbaar niet dat jongens als hij meer wisten dan nodig was.

Daarbij komt dat je buitengewone bijzonder buitenaardse jongens beter serieus kunt nemen. Geen verkeerde signalen geven. Anders konden er weleens heel rare dingen gebeuren.

Max glimlachte. Daar zou zijn nieuwe meester snel achter komen.

Ach, diep vanbinnen wist hij dat zijn ouders het ook onzin vinden, die hele school. Ze mopperden net iets te vaak als het woord 'school' voorbijkwam.

Zijn ouders hadden beiden gestudeerd, maar zochten altijd alles op.

Max pakte zijn rugzak, hing hem op zijn buik en liep met frisse tegenzin naar buiten, waar de auto stond.

Omdat het de eerste dag van het nieuwe schooljaar was, bracht zijn vader hem naar school.

Zijn moeder gaf hem een luchtkus en riep: 'Moet dat, die hoed!?'

Max deed net alsof hij het niet hoorde. Dat deed hij altijd als hij vond dat zijn moeder zeurde. Hij hield van zijn hoed én van zijn oude geblokte blouse (ook al zat er inmiddels een gat onder zijn oksel). Zijn blouse was zijn huis, een lekker warm thuis. Zonder zijn blouse en zijn hoed was hij zichzelf niet. Met zijn blouse was hij de Max van Mars in optima forma (wat zoiets betekent als de beste versie van zichzelf). Zijn hoed en zijn blouse hielden hem op de aarde. En dat was niet geheel onbelangrijk.

Zijn vader startte de auto en reed de straat uit. Het geluid van appberichten klonk. Geluiden die maakten dat zijn vader opnieuw stress kreeg. Met

zijn ene hand greep hij naar de telefoon, terwijl hij met zijn andere hand zijn stuur vasthield.

De navigatie klonk: 'Na 300 meter rechtsaf.'

Max floot tussen het spleetje van zijn voortanden, keek uit het raam en dacht eraan dat hij eigenlijk nooit stress had.

Kreeg hij zijn werk niet af?

Jammer dan.

Ging zijn afspraak niet door?

Geen probleem, ging hij iets anders doen.

Het enige waar hij zich druk over maakte was school. School was de saaiste plek op aarde. De afgelopen jaren had hij er niet veel geleerd. Of in ieder geval niet veel onthouden van alle dingen die hij daar geleerd had. De enige dingen die hij zich nog wist te herinneren was dat brave meisjes worden voorgetrokken, schoolreisjes niet altijd een feest waren en dat wanneer je goed was in gym je van de meester 'als-goed-voorbeeld' alles voor moest doen.

Eigenlijk was het wel fijn dat hij zich niet veel meer wist te herinneren.

Stel je voor dat zijn geheugen vol zat met stomme sommen, onbenullige werkjes of andere onbelangrijke zaken, zoals wanneer je een d of een t schrijft!

Dan had hij straks écht een probleem. Kon hij eindelijk iets interessants leren, zou zijn geheugen vol zitten met onzin.

Dat zou toch zonde zijn.

Hij kreeg een idee. Om zich beter te kunnen concentreren op dat wat écht belangrijk voor hem was, schreef hij met zijn vinger op het beslagen raam (omdat zijn schrift thuis lag):

1. Meisjes worden voorgetrokken
2. Schoolreisjes kunnen een ramp zijn
3. Voor gym kun je beter niet te veel je best doen

Het was nauwelijks leesbaar, maar dat maakte niet uit. Ook deze onzin kon Max nu uit zijn geheugen wissen.

Hij grijnsde tevreden. Kijk, hier had je wat aan. Dit was nou wijsheid!

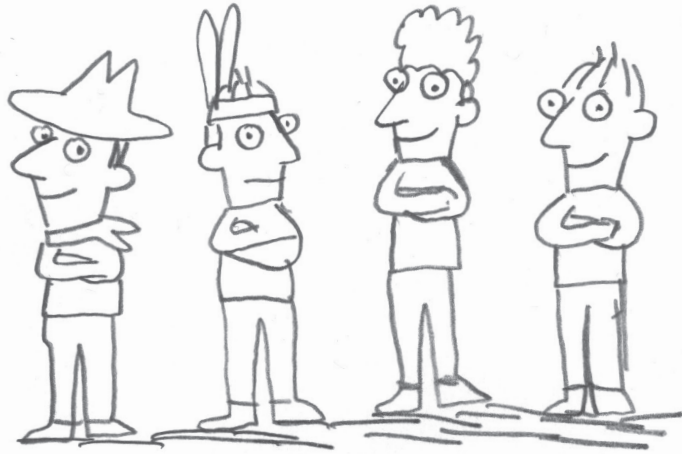
Hij, Max van Mars, zou de meester, de kinderen én zijn vrienden leren wat wél en niet belangrijk was. Net als hij dat bij zijn ouders deed. Dat was zijn missie.

Hij kwam tenslotte van Mars en dat wilde hij laten weten ook.

vier vrienden

↑ ↑ ↑ ↑
ik rick ramon stijn

↑ ↑ ↙ ↖
spacecouboy bangeroeperd ramon stijn

→ ↓ ↓ ↓
1 2 3 4

